

az északi spiczkutyák valamely negyedkori, kihalt őskutyától, az indiánok kutyája a prairie-farkastól (*Canis latrans* Say) stb. származik. (Lásd: Zoolog. Jahrbücher, I., 1886., p. 225—240.). Európában már a kőkorszaki czölöpépitmények idejében volt házi kutya; nagyobb fajtáit az európai vagy az indiai farkas-tól, a kisebbeket a sakáltól származtatják (*Jeitteles*, *Nehring*, *Kulagin*). Hozzávetőleg a legrégebnek mégis az ausztráliai dingót (*Canis dingo* Blumenb.) tarthatjuk, mely az indiai páriakutyákkal közös eredetű s melyet a Kelet-Indiából bevándorolt ember már megszelídítve vitt be Ausztráliába, hol azután teljesen elvadult. Mindezt részletesen tárgyalja a *Méhely Lajos* szerkesztésében megjelenő „*Állatok világa*“ 23—24. füzeté. — Második kérdésére vonatkozólag, hogy a „kutya irigységéből, vagy előrelátásból ássa-e el ételmaradékát a földbe“, úgy hiszszük, hogy ezt a kutya bizonyára előrelátásból teszi, ámbár étke bekaparására kezdetben minden bizonynyal az ősztönözte, mert más állatoktól féltette, illetőleg sokszoros tapasztalat arról győzte meg, hogy zsákmánya csak elásva biztos. Ez a tapasztalat nemzedékről-nemzedékre ősztönszerűen átöröklődött s ma már loy erősen él a kutyában, hogy ételmaradékát még olyankor is elásza, ha nincs is több kutya a házban.

W. Gy. Szeged. No hát, nagy természetrajzi járatlanság kell ahhoz, hogy valaki egy közönséges vízimadáról annyira se legyen tájékozódva, hogy tud-e az röpködni, vagy sem! Meltán nevezhette Ön ezt »nevetéses«-nek! Igenis, a nálunk előforduló *vöcsökfajok* (*Podiceps*) mind tudnak röpködni, még pedig hogy! Ha egyszer nekilődülnek, vagy felveszik magukat a levegő-égbe, oly gyors és kitűnő repülésre képesek, hogy a legjobb repülőknél kikiáltott madarak közül valók se különbben. Az, hogy ezek a bukó-madárfélék vándorlásukat a »szárazon vergődve« tennék — oly badarság, a mire szavunk sincs. Igenis, szárnyon mennek, még pedig *gyors szárnyon* tengeren, tájakon keresztül az ő láthatatlan légi útjaikon; ahol pedig a vizek, folyók irányra összevág útjuk irányával: úszással is segítenek magukon.

F. K. Kassa. Damaszt-csőből, legyen az akármilyen vastag falazatú is, füsttlen (nitro) lőporral löni egy, a cső minél előbb való tönkretételével. A füsttlen por ugyanis *nem puskapor*, hanem *robbanó-por*, mely roppant erővel hat a csövek oldalfalaira s ezért elváltozásokat idéz elő: sok esetben a damasztfigurákat megbontja, vagy pedig (rendesen) millió és millió mikroszkopikus lukacsot és hasadást okoz, melyeken a gázok nemsokára *áttörnek* és szürkés-fehér *kiveréseket* okoznak s így mihamarabb tönkre megy, sőt végül szét is szakadhat a cső. Az pedig, hogy a nitro-porok gyakori használata mellett a csövek (aczel és damasztcsövek egyaránt) *kitágulnak* s ennek következtében lőprecízitásukat elvesztik, kétségtelen. De még ezenkívül egyéb anyagromlási esetek: repedések, meglazulások stb. is kikerülhetetlenek az oly fegyvereknél, a melyekhez állandóan füs-

tetlen lőport használnak. Szóval a nitro-porok bihatetlenül rövid idő alatt tönkre teszik a legjobb anyagból készült legszilárdabb előállítású lőfegyvereket is. Innét van az, hogy az angol vadászok — kik között leginkább el van terjedve a nitro-lőpor hőbort, — csakis *egy idejében* használják fegyvereiket, azután pedig túl adnak rajtuk. Ez magyarázza meg azt, hogy Londonban annyi használt puskát árusítanak, sőt fölös számban olyan fegyverboltok is vannak, melyekben kizárólag csakis használt vadász-fegyverek állnak raktáron, még pedig némelyikben százakra menő mennyiségben, — és ezek a fegyverek mind a kontinens angolmajmoló puskaforgatóinak szánvák, mert *angol vadásznak* az ilyenek ingyen sem kellene. Az a romboló hatás, melyet a nitro-porok a puskacsőre gyakorolnak, adott lendületet a mai érthetetlen aczelcső-kultusznak is, mert az aczelcsövek egy ideig tényleg mégis csak jobban állják a sarat, de csak *egy nem nagyon hosszú ideig*, azután lassanként azok is tönkre mennek, sőt idővel egy részük szét is robban, vagy elgörbül, kitágul és teljesen használhatatlanná válik.

R. K. Bécs. Az igen finom bogozású prima crollé-, török- és patkószeg-damaszt csövekből, a melyek rendesen igen puhák, nem tanácsos keménysörétet lövöldözni. Általában a puha csöveket a keménysörét már rövid idő alatt nagyon megrongálja, erősebb használat mellett pedig pár év alatt egészen tönkre is teszi: kikoptatja, kikarikázza és érdessé teszi stb. Ugy látszik tehát, ez is afféle »csütörtököt mondott« találmány (mint sok egyéb csálhatatlansági!), a szigetország révén kerül a kontinensre. Puha sörét használata mellett azt ajánljuk, méltóztassék például 1 kiló serétre 3—4 csepp finom oliva-olajat öntve, azt egy üveg pohárban jól összerázni s úgy felhasználni. Ily eljárás mellett nem ólmózódnak a csövek, sőt összebbtartó lövést adnak.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

L. A. I. Zombor. Az aljakban, kivált patakok mentén igenis előfordul.

S. K. Beérkeztek. Köszönjük. Intézkedünk.

B. O. úrhölgynek. Csinosan van megírva. Besoroztuk. Köszönjük,

Dr. M. Keszthely. Köszönjük. Bevált.

Egy igen finom, alig használt 16-os kaliberű, remekül vésett lankaster-fegyver (Springer bécsi udvari puskaíves készítménye) vadászat felhagyása miatt eladó. Bővebbet a szerkesztőségben.

„Utmutatás a növénygyűjtéshez.“ Gyakorlatias, ajánlható mű, ára 60 fillér.

A Magyar Ornithológiai Központ mostani címe: József-körút 65.

FOTO-CZINKOGRAFIAI MŰINTÉZET.

MŰÖSSZETŐ SOKSZOROSÍTÁSOK.

Clichék folyóiratok, könyvek, árjegyzékek és tudományos művek számára.

Kitűnő kivitelben, legjobb módszerek szerint előállítva.

— Jutányos árak. —

Cím csakis: BUDAPEST, VI. ker., Király-utca 30. szám.

TELEFON: 18—99.

„A TERMÉSZET“ szerkesztősége és kiadóhivatala: Budapest, II., Donáti-utca 7. dr. Lendl Adolf intézete.

5662.901. Nyomatott Markovits és Garainál, Budapest, Lázár-utca 13.